

วิจัยในชั้นเรียน

หัวข้อการวิจัย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านรู้เรื่องและ
สื่อสารได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้
ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

จัดทำโดย

นางสาววิกานดา นกศรีแก้ว
ตำแหน่ง ครู
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอ่าน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนทั่วไป โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน เพราะปัจจุบันเป็นยุคของข่าวสาร ซึ่งข้อมูลความรู้ในทุกด้านได้เผยแพร่ในรูปของหนังสือและสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ผู้อ่านหนังสือมาก จะได้รับคุณค่าทางปัญญา เกิดความรู้ ความรอบรู้ มีความก้าวหน้าและทันสมัยอยู่เสมอ ปัจจุบันมีสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เข้ามาแย่งเวลาของเราไป แต่การอ่านก็ยังถือว่าเป็นสิ่งที่ดี ไม่อาจนำเอาสิ่งใดมาทดแทนได้ การอ่านไม่เพียงแค่อ่านออกและอ่านรู้เรื่องในสิ่งที่อ่านตามตัวอักษรเท่านั้น แต่การอ่านยังได้รวมถึงความเข้าใจเรื่องราวสาระของเนื้อความ สามารถคิดพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของการเขียน สามารถนำสาระจากข้อเขียนไปใช้ในจุดมุ่งหมายของตน และทำให้สามารถมีส่วนร่วมในสังคมสมัยใหม่ที่มีความยุ่งยากซับซ้อนขึ้นด้วยการสื่อสารจากข้อเขียน ปัจจุบันการอ่านไม่ได้มีเฉพาะในรูปแบบสื่อสิ่งพิมพ์แต่ยังมีการอ่านในรูปแบบของสื่อดิจิทัล ทำให้ในแต่ละวันมีข้อความสื่อสารปริมาณมากมายหลายรูปแบบ ดังนั้น การแยกแยะว่าข้อมูลใดเป็นข้อเท็จจริงหรือสิ่งใดเป็นความคิดเห็นจึงเป็นทักษะที่มีความจำเป็น มากไปกว่านั้นการอ่านที่ดีควรมาจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายและน่าเชื่อถือ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาอย่างถูกต้องและครบถ้วน

จากเหตุผลนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาการอ่านของผู้เรียนด้วยการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) เพื่อจะแก้ไขและส่งเสริมศักยภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในการอ่านของตนและสามารถใช้การอ่านให้เป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ ในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมและความเป็นไปของสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถขยายผลและคิดย้อนวิเคราะห์ความหมายของข้อความที่ได้อ่าน เพื่อใช้ตามวัตถุประสงค์ของตนในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างกว้างขวางทั้งในโรงเรียนและในชีวิตจริงนอกโรงเรียน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) สูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนสามัคคีศึกษา จำนวน 114 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รายวิชาภาษาไทย 1 ท21101 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนสามัคคีศึกษา จำนวน 29 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนว
การประเมินผลนานาชาติ (PISA)

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

2. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนว
การประเมินผลนานาชาติ (PISA)

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ใช้เวลาในการทดลอง 15 คาบ
คาบละ 50 นาที ทั้งนี้ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายเฉพาะของคำที่ใช้ในการวิจัยให้ตรงกันผู้วิจัยได้นิยามความหมายของ
คำต่าง ๆ ไว้ดังนี้

แบบฝึกทักษะ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน
รู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
สามัคคีศึกษา

ผลสัมฤทธิ์การอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) หมายถึง
คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ
(PISA) วัดได้จากการตอบคำถามได้ถูกต้องตามเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้

การอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) หมายถึง ความสามารถในการ
อ่านที่ไม่เพียงแต่อ่านออกและอ่านรู้เรื่องในสิ่งที่อ่านตามตัวอักษรเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความเข้าใจเรื่องราว
สาระของเนื้อความ สามารถคิดพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของการเขียน สามารถนำสาระจากข้อเขียนไปใช้ใน
จุดมุ่งหมายของตน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)
หมายถึง แบบทดสอบการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ก่อนเรียนและหลัง
เรียนโดยมีลักษณะคำถามแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้เพิ่มขึ้นจากการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)
2. ครูภาษาไทยได้ใช้เครื่องมือที่เหมาะสมในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ของนักเรียน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามัคคีศึกษาดีขึ้น
3. ครูภาษาไทยและผู้สนใจได้แนวทางในการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้โดยใช้แบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) มาประยุกต์ใช้
4. ในการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านด้านอื่น ๆ ต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการอ่าน
 - 1.1 ความหมายของการอ่าน
 - 1.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 1.3 จุดมุ่งหมายในการอ่าน
 - 1.4 ประเภทของการอ่าน
 - 1.5 ประโยชน์ของการอ่าน
2. การอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)
 - 2.1 PISA คืออะไร
 - 2.2 PISA นิยามการอ่านอย่างไร
 - 2.3 PISA มองการอ่านอย่างไร
3. แบบฝึกทักษะ
 - 3.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ
 - 3.2 ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ
 - 3.3 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ

1. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.1 ความหมายของการอ่าน

มีผู้ให้คำจำกัดความ ให้นิยาม หรือให้ความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556 : 1405) ให้คำจำกัดความว่า “อ่าน ก. ว่าตามตัวหนังสือ ; ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ ; สังเกต หรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ” เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านในใจ ; ตีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง ; คิด, นับ (ไทยเดิม)

ประทีป วาทิกทินกร และ สมพันธ์ุ เลชะพันธุ์ (2534 : 2) ให้ความหมายไว้ว่า “การอ่าน คือ การรับรู้ข้อความในข้อเขียนของตนเอง หรือของผู้อื่น รวมทั้งการรับรู้เครื่องหมายสื่อสารต่าง ๆ” เช่น เครื่องหมายจรรยา และเครื่องหมายที่แสดงในแผนภูมิ เป็นต้น

กุสุมา รัชมณี และ คณะ (2536 : 77) นิยามความหมายของการอ่านว่า “การอ่านเป็นพฤติกรรม การสนทนาโต้ตอบระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยการสื่อสารผ่านสาร หรือข้อเขียนที่เรียบเรียงเป็นข้อความภาษา ซึ่งมีรูปแบบและวัตถุประสงค์แตกต่างกันไป แทนการพูดคุยกันโดยตรง”

เปลื้อง ณ นคร (2538 : 14) การอ่าน (หนังสือ) คือ กระบวนการที่จะเข้าใจความหมาย ที่ติดอยู่กับตัวอักษรหรือตัวหนังสือ

พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ และ คณะ (2539 : 45) กล่าวว่า การอ่าน คือ การแปลความหมายของ ตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ดังนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจ ความหมายของคำ

ศรีสุดา จริยากุล (2545 : 5) ให้ความหมายของการอ่านไว้ใน “ความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับการอ่าน” ว่า “การอ่าน คือ การรับรู้ความหมายของสารจากลายลักษณ์อักษร ซึ่งอาจจะเป็น การอ่านในลักษณะการ อ่านออกเสียง หรือการอ่านในใจก็ได้”

ทิพย์สุนทร อนันบุตร (2551 : 5) ให้คำจำกัดความว่า การอ่าน คือ การรับสารในการใช้ภาษาไม่ว่า จะเป็นภาษาใด ย่อมประกอบด้วย 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายส่ง > สาร > ฝ่ายรับ ฝ่ายส่งสารย่อมส่งโดยการพูดหรือการ เขียน ฝ่ายรับสารจึงรับได้โดยการฟังหรือการอ่าน

นอกจากความหมายของการอ่านที่ได้กล่าวมานี้แล้ว ยังมีนักการศึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนอ่าน และด้านการอ่านชาวต่างประเทศ ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ ดังต่อไปนี้

อัลเฟรด สเตปเฟอรูด (Alfred Stefferud, 1953 : 84) ให้คำจำกัดความของการอ่านไว้ว่า เป็น การกระทำทางจิตใจ ที่ผู้อ่านยอมรับความหมายจากความคิดเห็นของบุคคลอื่น

จอร์จ ดี. สปาซ และ พอล ซี. เบิร์ก (George D. Spache and Paul C. Berg, 1955 : 3-4) กล่าวว่า การอ่าน เป็นการผสมผสานระหว่างทักษะหลายชนิด เพื่อสร้างความเข้าใจ โดยเป็นไปตาม จุดประสงค์ตามต้องการ และวิธีการของผู้อ่าน

พอล ดี. ลิตตี้ (Paul D. Leedy, 1965 : 3) ให้นิยามการอ่านไว้ว่า คือ การรวบรวมความคิดและ ตีความหมาย ตลอดจนประเมินค่าความคิดเหล่านั้นที่ปรากฏอยู่ตามสิ่งพิมพ์แต่ละหน้า

เอดการ์ เดล (Edgar Dale, 1956 : 89) ให้ความหมายไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการ ค้นหาความหมายจากสิ่งพิมพ์ เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้อ่าน การอ่านไม่ได้หมายความว่าเฉพาะการมอง ผ่านาแต่ละประโยค หรือแต่ละย่อหน้าเท่านั้น แต่ผู้อ่านต้องเข้าใจความคิดนั้น ๆ ด้วย

มอร์ติเมอร์ เจ. แอดเลอร์ (Mortimer J. Adler, 1959 : 27) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการตีความหมาย หรือสร้างความเข้าใจจากตัวอักษร หรือสัญลักษณ์อื่น ๆ ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจมากขึ้น กระบวนการต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความเข้าใจนี้ เรียกว่า ศิลปะในการอ่าน

กู๊ดแมน (Goodman, 1970 : 5-11) ได้ให้คำจำกัดความของการอ่านว่า “การอ่านเป็น กระบวนการที่สลับซับซ้อนเกี่ยวกับการแสดงปฏิกิริยาร่วมกัน ระหว่างความคิดและภาษา เนื่องจากผู้อ่าน จะต้องพยายามสร้างความหมายขึ้นจากตัวอักษร การอ่านจึงเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความคิดอยู่ตลอดเวลา ผู้อ่านจะต้องอาศัยการพิจารณาสิ่งที่ปรากฏอยู่ในข้อความที่อ่าน เพื่อใช้เป็นเครื่องช่วยในการเลือก ความหมายที่เหมาะสมที่สุดจากเนื้อความที่อ่าน

จากคำจำกัดความนิยามดังกล่าวมาแล้ว อาจสรุปและเพิ่มเติมความหมายของการอ่านได้ว่า การอ่านเป็นพฤติกรรมการณ์การสนทนาโต้ตอบระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน เป็นกระบวนการของการรับรู้และเข้าใจสาระที่เขียนขึ้น เป็นการรวบรวมความคิด ตีความ ทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เพื่อพัฒนาตนเองทั้งในด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม

1.2 ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้อย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่ใช้สายตาและสมองรับรู้ความหมาย รวมทั้งความเข้าใจจากสิ่งที่อ่าน หากมนุษย์ไม่มีการจดบันทึกเรื่องราวความเป็นมาของตนเอง อีกทั้งมนุษย์ไม่รู้จักรับรู้ความหมายของภาษาที่กลุ่มชนนั้น ๆ ใช้บันทึกโดยเฉพาะไม่รู้จักรับรู้การอ่าน ย่อมทำให้มนุษย์ขาดการเรียนรู้และความเข้าใจซึ่งกันและกัน

ปัจจุบันมีสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เข้ามาแย่งเวลาของเราไป แต่การอ่านก็ยังถือว่าเป็นสิ่งที่ดี ไม่อาจนำเอาสิ่งใดมาทดแทนได้ หนังสือจะเป็นกุญแจไขความรู้และความลึกซึ้งต่าง ๆ ในโลกให้แก่เราตามต้องการ และจากการอ่านเราจะได้รับความรู้ลึกซึ้งละเอียดอ่อน ความซาบซึ้งไปกับความไพเราะและรสของภาษา เกิดภาพพจน์ได้เป็นอย่างดี ซึ่งสื่ออย่างอื่นจะไม่มีสิ่งเหล่านี้

การอ่าน เป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิต ต่อความเจริญด้านต่าง ๆ ของมนุษย์มาก การอ่านหนังสือนอกจากจะทำให้ผู้อ่านเป็นผู้รู้ตากว้างแล้ว คนอ่านจะเป็นผู้ทันต่อเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวของโลกปัจจุบัน และอาจเป็นเครื่องกระตุ้นให้เกิดความสนใจ ส่งเสริมวิจารณ์ญาณและประสบการณ์ให้เพิ่มพูนขึ้น การอ่านยังทำให้บุคคลเป็นผู้มีคุณค่าในสังคม มีประสบการณ์ชีวิต และช่วยยกฐานะของสังคม สังคมมีบุคคลที่มีประสิทธิภาพในการอ่านอยู่มาก สังคมนั้นย่อมจะเจริญพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว ปัจจุบันความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทำให้ความรู้ต่าง ๆ ล้าสมัยเร็วขึ้น หนังสือเท่านั้นที่สามารถทันความก้าวหน้าเหล่านี้

การอ่าน เป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิต ต่อความเจริญในด้านต่าง ๆ ของมนุษย์มาก การอ่านหนังสือนอกจากจะทำให้ผู้อ่านเป็นผู้รู้ตากว้างแล้ว คนอ่านจะเป็นผู้ทันต่อเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวของโลกปัจจุบัน และอาจเป็นเครื่องกระตุ้นให้เกิดความสนใจ ส่งเสริมวิจารณ์ญาณและประสบการณ์ให้เพิ่มพูนขึ้น การอ่านยังทำให้บุคคลเป็นผู้มีคุณค่าในสังคม มีประสบการณ์ชีวิต และช่วยยกฐานะของสังคม สังคมมีบุคคลที่มีประสิทธิภาพในการอ่านอยู่มาก สังคมนั้นย่อมจะเจริญพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว ปัจจุบันความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทำให้ความรู้ต่าง ๆ ล้าสมัยเร็วขึ้น หนังสือเท่านั้นที่สามารถทันความก้าวหน้าเหล่านี้

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เมื่อครั้งเสด็จพระราชดำเนินเป็นองค์ประธานเปิดการประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2530 ของสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย ได้ทรงบรรยายพิเศษในหัวข้อเรื่อง “การสร้างสังคมการอ่านและการใช้สารนิเทศ” ณ โรงแรมบางกอกพาเลส เมื่อ วันที่ 21 ธันวาคม 2530 ทรงกล่าวถึง เหตุที่พระองค์โปรดการอ่านหนังสือ และความสำคัญของการอ่านหนังสือไว้ 8 ประการ คือ (อ้างถึงใน อัมพร ทองใบ, 2540 : 9)

1. การอ่านหนังสือทำให้ได้เนื้อหาสาระความรู้ มากกว่าการศึกษาหาความรู้ด้วยวิธีอื่น ๆ
2. ผู้อ่านสามารถอ่านหนังสือได้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ สามารถนำติดตัวไปได้
3. หนังสือเก็บไว้ได้นานกว่าสื่ออย่างอื่น
4. ผู้อ่านสามารถฝึกการคิดและสร้างจินตนาการได้เองขณะที่อ่าน
5. การอ่านส่งเสริมให้มีสมองดี มีสมาธินานกว่าและมากกว่าสื่ออย่างอื่น เพราะขณะอ่านจิตใจต้องมุ่งมั่นอยู่กับข้อความ พินิจพิเคราะห์ข้อความ
6. ผู้อ่านเป็นผู้กำหนดการอ่านได้ด้วยตนเอง จะอ่านคร่าว ๆ หรืออ่านอย่างละเอียด อ่านข้าม หรืออ่านทุกตัวอักษรก็ได้ จะเลือกอ่านเล่มไหนก็ได้
7. หนังสือมีหลายรูปแบบ และราคาถูกกว่าสื่ออย่างอื่น
8. ผู้อ่านเกิดความคิดเห็นได้ด้วยตนเองในขณะที่อ่าน สามารถวินิจฉัยเนื้อหาสาระได้ หนังสือบางเล่มสามารถนำไปปฏิบัติได้ด้วย และเมื่อปฏิบัติแล้วก็เกิดผลดี

ส. ศิวรักษ์ (2512 : นำเรื่อง) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการอ่านหนังสือไว้ว่า “การอ่านหนังสือเป็นกิจที่จำเป็นสำหรับทุก ๆ คน ที่อ่านออกเสียงได้ ยิ่งได้อ่านหนังสือยิ่งมีค่ามาก สมดังคำของ ฟรานซิส เบคอน ที่ว่า “การอ่านช่วยให้คนเป็นคนเต็มที่”

นายตำรา ณ เมืองใต้ (2515 : 298-299) กล่าวถึงความสำคัญของตัวหนังสือและหนังสือว่า

“...บางทีการที่เราได้อ่านหนังสือกันอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน จะทำให้เราลืมนึกถึงความสำคัญของตัวอักษร อันปรากฏอยู่ข้างหน้าเราเสียก็ได้ ตัวอักษรนี้เป็นสิ่งจารึกและรักษาความคิดเห็นอันล้ำค่าของปราชญ์และกวีไว้ให้เรา...การที่เราจะหาประโยชน์ในการอ่านให้ได้เต็มที่ ก็ควรระลึกได้ หรือแลเห็นความสำคัญของตัวหนังสือ ซึ่งเราได้พบอยู่ทุกวัน จนกลายเป็นสิ่งธรรมดาที่นั้นเสียก่อน”

รัฐจวน อินทรกำแหง และคณะ (2523 : 27-28) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านหนังสือไว้ว่า “การอ่านหนังสือความจำเป็นต่อชีวิตของคนในยุคปัจจุบันยิ่งกว่ายุคที่ผ่านมา เพราะโลกปัจจุบันเป็นโลกที่หมุนเร็ว ทั้งในด้านวัตถุ วิทยาการ และแปรเปลี่ยนเร็ว ฉะนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอ่านหนังสือ เพื่อให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหว ความก้าวหน้า และความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายได้ทันกาล”

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528 : 73) ได้กล่าวถึงทักษะการอ่านไว้ สรุปได้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญ และใช้มากในชีวิตประจำวัน ผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านและมีทักษะในการอ่านมีอัตราเร็วในการอ่านสูง ย่อมแสวงหาความรู้และการศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและการเขียนได้เป็นอย่างดี

ยุพร แสงทักษิณ (2531 : 1) กล่าวว่า “การอ่านหนังสือ เป็นเรื่องจำเป็นสำหรับมนุษย์ การอ่านทำให้เราสามารถก้าวตามโลกได้ทัน เพราะโลกปัจจุบันนี้ไม่ได้หยุดนิ่ง มีความก้าวหน้าเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทั้งในด้านวัตถุ วิทยาการ ความคิด ฯลฯ ด้วยเหตุที่เราต้องมีความสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม เราจึงควรต้องปรับตัวเราให้สอดคล้องไปด้วย มิฉะนั้นเราจะกลายเป็นคนโง่ ล้าหลัง อาจประพฤติดิปฏิบัติผิด ๆ พลาด ๆ ก็ได้ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์”

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม (2538 : 136) กล่าวถึง ทักษะการอ่านไว้ว่า “ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญ และใช้มากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นทักษะที่นักเรียนใช้แสวงหาสรรวิทยาการ

ต่าง ๆ เพื่อความบันเทิงและการพักผ่อนหย่อนใจ ผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านและมีทักษะในการอ่าน มีอัตราเร็วในการอ่านสูง ย่อมแสวงหาความรู้ และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและการเขียนได้เป็นอย่างดี”

ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ **จินตนา ไบกาซุยี** (2534 : 57) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน มีใจความโดยสรุปว่า การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตปัจจุบัน ทั้งในด้านการดำเนินชีวิตประจำวัน ด้านการศึกษาหาความรู้เพื่อประกอบอาชีพในอนาคต เป็นการพัฒนาความเจริญของงานทางสมองและปัญญา รวมทั้งเป็นการพักผ่อนหย่อนใจจากชีวิตประจำวัน

อัมพร สุขเกษม (2542 : 1) ได้กล่าวถึง การอ่านหนังสือว่า มีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ และมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศด้วย เพราะการอ่านหนังสือช่วยให้ผู้อ่านรู้จักวิธีบำรุงรักษาสุขภาพของตน รู้จักวิธีการใหม่ ๆ สำหรับใช้พัฒนาอาชีพ ช่วยผ่อนคลายความเครียด มีความเพลิดเพลิน เกิดความคิดสร้างสรรค์ เข้าใจความเคลื่อนไหวทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม สามารถรับรู้และปรับตัวให้เข้ากับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งล้วนแต่เป็นประโยชน์ทั้งสิ้น

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และคณะ (2546 : 55-56) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านสรุปได้ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน จำเป็นต้องอ่านหนังสือเพื่อการศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ
2. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนางานของตนได้
3. การอ่านเป็นเครื่องมือสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่ง ไปสู่คนรุ่นต่อ ๆ ไป
4. การอ่านเป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิดอ่านและฉลาดรอบรู้ เพราะประสบการณ์ ที่ได้จากการอ่าน เมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนนานวันเข้า ก็จะทำให้เกิดความคิด เกิดสติปัญญา เป็นคนฉลาดรอบรู้ได้
5. การอ่านเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุขให้กับตนเองที่ง่ายที่สุดและได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด
6. การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจและบุคลิกภาพ เพราะเมื่ออ่านย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

7. การอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาระบบการเมือง การปกครอง ศาสนา ประวัติศาสตร์ และสังคม
8. การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาระบบการสื่อสารและการใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

กล่าวโดยสรุป การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบัน เพราะเราต้องแสวงหาความรู้ ข้อมูลข่าวสาร การเคลื่อนไหวทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม การอ่านส่งเสริมให้ผู้อ่านมีพัฒนาการในความรู้และความคิด มองโลกที่กว้างไกล เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมผ่านสื่อการสอน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้สามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง มีความเฉลียวฉลาด สามารถประกอบอาชีพและเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติได้

1.3 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

การอ่าน มีจุดประสงค์ที่กำหนดขึ้นตามความต้องการของผู้อ่าน ซึ่งอาจต้องการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเพื่อประโยชน์เชิงวิชาการ หรืออ่านเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ การอ่านของแต่ละคนมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป อาจจำแนกได้กว้าง ๆ ดังนี้

1. อ่านเพื่อหาความรู้หรือเพิ่มพูนความรู้ เป็นความรู้จากหนังสือประเภทตำราทางวิชาการ สารคดีทางวิชาการ การวิจัยประเภทต่าง ๆ หรือการอ่านผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การอ่านจากหนังสือที่มีสาระเดียวกัน ควรอ่านจากผู้เขียนหลาย ๆ คน เพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้อง แม่นยำของเนื้อหา ผู้อ่านจะมีความรอบรู้ ได้แนวคิดที่หลากหลาย การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้นี้ เป็นการอ่านเพื่อสั่งสมความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่าน

2. อ่านเพื่อให้ทราบข่าวสาร ความคิด เป็นการอ่านเพื่อให้ทราบข่าวสารความคิด เข้าใจแนวคิด ซึ่งได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทบทวิจารณ์ข่าว รายงานการประชุม ผู้อ่านไม่เคยเลือกอ่านหนังสือที่สอดคล้องกับความคิดและความชอบของตน ควรเลือกอ่านอย่างหลากหลาย จะทำให้มีมุมมองที่กว้างขึ้น จะช่วยให้เรามีเหตุผลอื่น ๆ มาประกอบการวิจารณ์ วิเคราะห์ ได้ลุ่มลึกมากขึ้น

3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน หรือเพื่อความบันเทิง ความชื่นชม การอ่านเป็นอาหารใจ ให้เกิดความบันเทิงใจ อ่านแล้วเกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน ที่ได้จากการอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล การ์ตูน หรืออ่านบทละคร อ่านบทกวีนิพนธ์ บทเพลง บทกวี เป็นต้น นอกจากจะเพลิดเพลินไปกับภาษาและเรื่องราวที่สนุกสนานแล้ว ยังได้ความรู้ และคติข้อคิดควบคู่ไปด้วย

4. อ่านเพื่อพัฒนาวิจารณ์ญาณและค่านิยม การอ่านเพื่อพัฒนาวิจารณ์ญาณและค่านิยม จะเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนในระดับที่สูงขึ้น และมีการเพิ่มพูนมวลประสบการณ์ทางโลกและชีวิตที่เจิดจรัสมากขึ้น นักเรียนจึงจะเข้าใจคตินิยมที่แทรกอยู่ในวรรณกรรมที่อ่าน ด้วยกระบวนการคิดวิเคราะห์อย่างสมเหตุสมผล สามารถเลือกและประยุกต์สิ่งที่มีคุณค่ามาพัฒนาตนเองให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีคุณค่า สามารถ รับใช้สังคมประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า ตามกำลังสติปัญญาที่เพิ่มพูนขึ้น อันสืบเนื่องมาจากนักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ สภาพแวดล้อมของชีวิตในด้านที่เป็นสัจธรรม ความจริงสมบูรณ์ขึ้น (กุสุมา รักขมณี และคณะ, 2536 : 79)

5. การอ่านเพื่อกิจธุระหรือประโยชน์อื่น ๆ การอ่านเพื่อกิจธุระอื่น ๆ นอกเหนือจากจุดมุ่งหมายที่กล่าวมาแล้ว เป็นการอ่านเพื่อประโยชน์เฉพาะกิจ เช่น อ่านแบบฟอร์มชนิดต่าง ๆ อ่านหนังสือสัญญาเงินกู้ จำนอง และซื้อขาย อ่านใบสมัครและระเบียบการ อ่านคำสั่งและสัญญาฉบับบอกที่มีความหมายต่าง ๆ เป็นต้น เราถือว่าสารเหล่านี้จะมีแบบแผนและรายละเอียดเฉพาะกลุ่ม เฉพาะองค์การ หรือเฉพาะสังคม ซึ่งการติดต่อสื่อสารในโลกปัจจุบัน เราไม่อาจหลีกเลี่ยงการอ่านสิ่งเหล่านี้ได้เลย หากอ่านผิดพลาดหรือไม่เข้าใจ วัตถุประสงค์ที่แท้จริง อาจก่อให้เกิดความเสียหาย หรือเสียผลประโยชน์ของเราได้

นอกจากนี้ ยังมีผู้อ่านหลายท่านที่นิยมอ่านหนังสือเพื่อเสริมโลกทรรศน์ของตนเอง ให้ทันสมัยรู้ทันเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวในสังคม เช่น นักธุรกิจ จำเป็นต้องอ่านบทความหรือข่าวเศรษฐกิจจากหนังสือพิมพ์ วารสาร และนิตยสาร ที่เกี่ยวข้องกับงานของตนอยู่ตลอดเวลา เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงาน และการตัดสินใจที่สอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ บางท่านสนใจอ่านติดตามข่าวสารการเมือง การปกครอง หรือ

ประวัติบุคคล และบทบาทของเขาที่กำลังดำเนินอยู่ในสังคม เช่น ผู้นำประเทศ ผู้นำความคิดทางสังคม เพื่อประโยชน์ในการสมาคมกับผู้อื่น จะช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพของเขานำนิยามศรัทธามากยิ่งขึ้น เพราะเป็นผู้ที่มีโลกทรรศน์ดีกว่าผู้ที่ไม่สนใจอ่าน หรือติดตามเหตุการณ์เหล่านี้เลย

กล่าวโดยสรุป จุดประสงค์ของการอ่านแต่ละคนจะแตกต่างกันไปตามความต้องการ ผู้อ่านจะกำหนดจุดประสงค์ของการอ่าน เพื่อตอบสนองความต้องการโดยเฉพาะของตนเอง การอ่าน แต่ละครั้งย่อมก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อ่านทั้งสิ้น ข้อควรคำนึงสำหรับผู้ที่อยู่ในวัยเรียน คือ ควรใช้วิจารณญาณในการเลือกเรื่องที่จะอ่าน และรู้จักแยกแยะ นำสิ่งที่เป็นประโยชน์จากการอ่านไปใช้ในการประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในแต่ละด้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงจัดเป็นปัจจัยสำคัญที่จะเสริมสร้างผลสัมฤทธิ์ของการอ่านให้บรรลุจุดมุ่งหมายแต่ละข้อตามที่กล่าวมา

1.4 ประเภทของการอ่าน

การอ่านสามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่า จะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ถ้าหากพิจารณาการอ่านโดยดูจากจุดมุ่งหมายของผู้อ่านเป็นหลัก เราอาจจะแบ่งได้ ดังนี้ (อัมพร ทองใบ, 2540 : 18-19)

1. **อ่านผ่าน ๆ หรืออ่านเอาเรื่อง** ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่าน เช่น การพลิกตำราบางเล่มเพื่อดูว่าเนื้อหาครอบคลุมเรื่องที่จะค้นคว้าหรือไม่ อาจจะอ่านเพียงหัวเรื่องหรืออ่านหน้าสารบัญ หรืออ่านหน้าผนวกท้ายเล่ม เป็นต้น

2. **การอ่านในใจ** เป็นการอ่านเพื่อเก็บใจความและเพื่อทำความเข้าใจ เป็นการอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ความบันเทิงให้แก่ตนเอง ผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และสามารถเข้าใจเรื่องราวที่ได้อ่านโดยตลอด การอ่านหนังสือเมื่ออ่านไปโดยตลอดก็พอจะเก็บใจความได้ว่า เรื่องที่อ่านมีเนื้อหาเรื่องราวว่าอย่างไร หากมีบางตอนที่อาจจะไม่เข้าใจ เพราะเรื่องที่อ่านนั้นยากเกินความรู้ของผู้อ่านที่จะทำความเข้าใจได้ ผู้อ่านควรพยายามเอาชนะด้วยการอ่านอย่างมีสมาธิ และรับรู้ความหมายทุกถ้อยคำจนเกิดความเข้าใจเนื้อเรื่องได้ตลอด

สอวศ์ ดำเนินสวัสดิ์ และคณะ (2546 : 88) แบ่งลักษณะการอ่านเป็น 5 ชนิด คือ

1. **การอ่านอย่างคร่าว ๆ** เป็นการอ่านเพื่อสำรวจว่า ควรจะอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างละเอียดต่อไปหรือไม่ โดยอ่านเพียงชื่อเรื่อง หัวข้อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง คำนำ หรือการอ่านเนื้อหาบางตอนโดยรวดเร็ว

2. **การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ** เป็นการอ่านเพื่อเก็บแนวคิดที่ต้องการ และอ่านข้ามตอนที่ไม่ต้องการ

3. **การอ่านเพื่อสำรวจเนื้อหา** เป็นการอ่านเพื่อทำเป็นบันทึกย่อ หรือทบทวนเพื่อสรุปสาระสำคัญของเรื่องทั้งหมด

4. **การอ่านเพื่อศึกษาอย่างลึกซึ้ง** เป็นการอ่านละเอียด เพื่อให้เข้าใจเรื่องที่อ่านอย่างชัดเจน

5. **การอ่านเพื่อวิเคราะห์และวิจารณ์** เป็นการอ่านละเอียด เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาว่ามีความหมายและมีความสำคัญอย่างไร รวมทั้งแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

การอ่านแต่ละชนิดมีจุดประสงค์ต่างกัน และใช้เนื้อหาต่างกัน ผู้อ่านควรพิจารณาว่า ใช้การอ่านในลักษณะใดบ้างในชีวิตประจำวัน และพิจารณาว่าตนมีประสิทธิภาพในการอ่านหรือไม่โดยใช้เกณฑ์ขั้นต้น ดังนี้

1. เข้าใจรายละเอียดของเนื้อเรื่อง
2. จับใจความสำคัญของเรื่องได้
3. สรุปความคิดหลักของเรื่องได้
4. ลำดับความคิดในเรื่องได้
5. คาดคะเนเหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่อง หรือเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้

นอกจากการแบ่งประเภทของการอ่าน ตามเกณฑ์ที่กล่าวมาแล้วนั้น ยังมีการแบ่งประเภทที่แตกต่างกันไปอีก ดังเช่น

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2551 : 17 : 20) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ 4 ประเภท แต่ละประเภทมีจุดมุ่งหมายของการใช้ที่ต่างกัน ดังนี้

1. การอ่านคร่ำ ๆ จุดประสงค์ของการอ่านประเภทนี้ เพื่อค้นหาเอกสารอ้างอิงสำหรับใช้ในการค้นคว้า หรือการหาสื่อใหม่ ๆ ในห้องสมุด นอกจากนั้นยังเป็นการค้นหาคำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับเรื่องใหม่ ๆ เพื่อรวบรวมความคิดของผู้เขียน อีกทั้งยังใช้เพื่อการอ่านสนทนากัน ได้แก่ การอ่านวารสารบันเทิง การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ที่ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

วิธีการอ่าน ผู้อ่านจะใช้การเคลื่อนสายตารวดเร็ว จากบรรทัดบนสุดสู่บรรทัดล่าง โดยข้ามคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ไม่สำคัญ เพื่อตรวจดูเฉพาะหัวข้อหรือคำสำคัญ หรือคำตอบตามที่ต้องการ โดยสังเกตคำที่ขีดเส้นใต้ หรือคำที่เป็นตัวหนา

2. การอ่านเร็ว จุดประสงค์ของการอ่านเร็ว เพื่อเป็นการทบทวนสารที่อ่าน อีกทั้งยังใช้เพื่อการค้นหาแนวคิดหลักและแนวคิดย่อย เป็นการนำข้อมูลจากสารที่อ่านไปใช้ประโยชน์ การอ่านวิธีนี้ยังใช้เพื่ออ่านสารที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน เช่น การอ่านนิทาน นิยาย นวนิยาย และสื่อการอ่านอื่น ๆ ที่ช่วยให้ผู้อ่านได้รับการผ่อนคลายทางจิตใจ

วิธีการอ่าน ผู้อ่านจะเคลื่อนสายตารวดเร็ว จากซ้ายไปขวา โดยไม่เคลื่อนใบหน้าเป็นการอ่านที่ใช้การเคลื่อนตารวดเร็ว โดยการรับรู้เป็นคำ เป็นกลุ่มคำ หรือประโยคเป็นการอ่านที่เร่งรีบ เพื่อความเข้าใจเรื่องราวโดยใช้เวลาที่จำกัด

3. การอ่านปกติ จุดประสงค์ของการอ่านปกติ เพื่อค้นหาข้อมูลและตอบคำถามอาจใช้ในการทำแบบฝึกหัด หรือการทำรายงาน อ่านแล้วจดบันทึกเพื่อสรุปเนื้อเรื่องแต่ละตอน เป็นการอ่านเพื่อนำข้อมูลมาไขปริศนา อ่านเพื่อทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดหลักกับแนวคิดย่อย การอ่านปกติมักจะใช้กับการอ่านสารที่มีความยากง่ายอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งหมายความว่า ผู้อ่านรู้จักคำที่อยู่ในสารมากกว่าร้อยละ 70 และอ่านได้ 250 คำ/นาที ตอบคำถามได้ถูกต้องร้อยละ 60 ขึ้นไป

วิธีการอ่าน ผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาจากซ้ายไปขวา โดยมีได้เร่งรีบ เพื่อรับรู้คำกลุ่มคำ ประโยค และเรื่องทั้งหมด การอ่านปกติเป็นการอ่านโดยมีได้เร่งรัด แต่ต้องการความเข้าใจในเรื่องราวโดยมีได้พลาดประเด็นสำคัญ และต้องการให้บรรลุผลตามจุดประสงค์มากกว่าที่จะเน้นในเรื่องของเวลา

4. การอ่านละเอียด จุดประสงค์ของการอ่านาเพื่อตรวจรายละเอียดของเรื่องในทุกประเด็น โดยไม่พลาดความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยค นอกจากนั้นยังเป็นการประเมินค่าเรื่องที่อ่านเรียงลำดับเหตุการณ์ และติดตามทิศทางของเรื่อง เพื่อมิให้พลาดประเด็นสำคัญ สรุปเรื่องด้วยภาษาของตนเอง รวมทั้งวิเคราะห์การนำเสนอผลงานของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง การอ่านวิธีนี้ยังใช้ประโยชน์ในการอ่านสารประเภทวรรณกรรมและวรรณคดีอย่างละเอียด เพื่อให้เกิดความเข้าใจและเกิดความซาบซึ้งในการใช้ภาษา การวิเคราะห์รูปแบบ ตลอดจนลักษณะของการใช้ภาษา คุณค่าที่ได้รับทางภาษาจำเป็นต้องใช้การอ่านอย่างละเอียดเช่นกัน

วิธีการอ่าน ผู้อ่านจะเคลื่อนสายตา ผ่านทุกตัวอักษรของคำ กลุ่มคำ และประโยคทำความเข้าใจความหมายทั้งทางตรงและทางนัย เพื่อให้ได้ข้อมูลตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการ สารที่ใช้วิธีอ่านประเภทนี้มักจะเป็นสารวิชาการ ใช้ภาษาที่ยากและมีเรื่องราวซับซ้อน ซึ่งต้องใช้เวลาในการอ่านมากกว่าการอ่านประเภทอื่น ๆ เพราะต้องการความละเอียดรอบคอบ

กล่าวโดยสรุป การอ่านเป็นการรับรู้ความหมายของสาร การอ่านมีความสำคัญเพราะเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้และความบันเทิง ผู้อ่านแต่ละคนจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านไม่เหมือนกัน บางคนชอบอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ บางคนชอบอ่านเพื่อแสวงหาความบันเทิง และบางคนอ่านเพื่อนำความรู้จากการอ่านไปใช้เพื่อประโยชน์อื่น ๆ การแบ่งประเภทของการอ่าน สามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา อาจแบ่งโดยพิจารณาจุดมุ่งหมายเป็นหลัก หรืออาจแบ่งโดยพิจารณาจากลักษณะการอ่านเป็นหลัก คือ การอ่านในใจ และการอ่านออกเสียง โดยจะมีวิธีการอ่านแตกต่างกันไป แต่อย่างไรก็ตามการอ่านจะบรรลุจุดประสงค์ได้ ผู้อ่านควรมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน และเข้าวิธีที่จะอ่าน เพื่อให้ได้ประโยชน์สมตามความมุ่งหมาย

1.5 ประโยชน์ของการอ่าน

หนังสือที่ดี ย่อมให้คุณค่าแก่ผู้อ่านเสมอ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือทางวิชาการ หรือเรื่องอ่านเล่น ทันทิที่หยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน แม้จะเพียง 2-3 นาที ผู้อ่านก็จะ “ได้” ประโยชน์ไม่ด้านก็ด้านหนึ่ง เช่น ประโยคที่ไพเราะ ประทับใจ มีข้อคิดซึ่งอาจแก้ปัญหาที่คิดไม่ตกอยู่แล้ว ประโยชน์ของการอ่านมีหลายประการ ดังที่เทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2511 : 47) กล่าวว่า การอ่านหนังสือมีประโยชน์ ดังนี้

1. **ประโยชน์ในฐานะที่เป็นวรรณคดี** คือ ผู้อ่านได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน เกิดอารมณ์สะเทือนใจ และความนึกฝันไปตามท้องเรื่อง

2. **ประโยชน์อันเกิดแก่ผู้เขียนเอง** ได้แก่ การระบายอารมณ์ การแสดงความคิด การให้ทัศนะหลักเกณฑ์ชีวิตแก่ผู้อ่าน

3. **ประโยชน์ในฐานะที่เป็นเครื่องบันเทิง** ทั้งยังมีการประยุกต์เป็นละครวิทยุ ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ เป็นต้น

4. **ประโยชน์ในด้านความรู้** เช่น สภาพความเป็นอยู่ ภูมิฐานสง่าของบ้านเมือง วัฒนธรรม ฯลฯ หรือเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นสภาพชีวิตในเรื่องที่แต่งก็ได้ เช่น เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ จะทำให้ผู้อ่านทราบรายละเอียดของชีวิตได้ดีกว่าหนังสือประวัติศาสตร์

5. **ประโยชน์ในด้านภาษา** ผู้อ่านจะได้รับสัพพราเสทางภาษา ที่ร้อยกรองไว้อย่างประณีตบรรจงแล้ว
6. **ประโยชน์ทางด้านศีลธรรม** เป็นเครื่องชำระจิตใจผู้อ่าน ยกกระดับจิตใจให้สูงขึ้น ถ้าเป็นวรรณคดีที่ดี
7. **ประโยชน์ทางการเมือง** อาจทำให้การเมืองผันแปรได้ โดยผู้แต่งใช้นวนิยายเป็นสื่อคัดค้านความอยุติธรรม และทำให้ผู้อ่านเห็นด้วยได้

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และ คณะ (2546 : 56-57) กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่าน สรุปได้ดังนี้

1. **ทำให้มีความรู้ในวิชาการด้านต่าง ๆ** อาจเป็นความรู้ทั่วไป หรือความรู้เฉพาะด้านก็ได้
2. **ทำให้รอบรู้ทันโลก ทันเหตุการณ์** ซึ่งนอกจากจะทำให้รู้ทันข่าวสารบ้านเมืองและสภาพการณ์ต่าง ๆ ในสมัยสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศแล้ว ยังจะได้ทราบข่าวกีฬา ข่าวบันเทิง บทความวิจารณ์ ตลอดจนการโฆษณาสินค้าต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการปรับความเป็นอยู่ให้เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพสังคมของตนในขณะนั้น

3. **ทำให้ค้นหาคำตอบที่ต้องการได้** การอ่านหนังสือจะช่วยตอบคำถามที่เราข้องใจ สงสัยต้องการรู้ได้ เช่น อ่านพจนานุกรม เพื่อหาความหมายของคำ อ่านหนังสือกฎหมาย เพื่อต้องการรู้ข้อปฏิบัติ เป็นต้น

4. **ทำให้เราเกิดความเพลิดเพลิน** การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาดี น่าอ่าน น่าสนใจ ย่อมทำให้ผู้อ่านมีความสุขความเพลิดเพลิน เกิดอารมณ์คล้อยตามอารมณ์ของเรื่องนั้น ๆ ผ่อนคลายความตึงเครียด ได้ข้อคิด และยังเป็นการยกกระดับจิตใจผู้อ่านให้สูงขึ้นได้อีกด้วย

5. **ทำให้เกิดทักษะและพัฒนาการในการอ่าน** ผู้ที่อ่านหนังสือสม่ำเสมอ ย่อมเกิดความชำนาญในการอ่าน สามารถอ่านได้เร็ว เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ง่าย จังใจความได้ถูกต้อง เข้าใจประเด็นสำคัญของเรื่อง และสามารถประเมินคุณค่าเรื่องที่อ่านได้อย่างสมเหตุสมผล

6. **ทำให้ชีวิตมีพัฒนาการเป็นชีวิตที่สมบูรณ์** ผู้ที่อ่านมากย่อมรู้เรื่องราวต่าง ๆ มาก เกิดความรู้ ความคิดที่หลากหลายกว้างไกล สามารถนำมาเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนให้ชีวิต มีคุณค่าและมีระเบียบแบบแผนที่ดียิ่งขึ้น

7. **ทำให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดีและเสริมสร้างบุคลิกภาพ** ผู้อ่านมากย่อมรอบรู้มาก มีข้อมูลต่าง ๆ สัมผัสไว้มาก เมื่อสนทนากับผู้อื่นย่อมมีความมั่นใจไม่ขัดเขิน เพราะมีภูมิรู้ สามารถถ่ายทอดความรู้ ให้คำแนะนำแก่ผู้อื่นในทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์ได้ ผู้รอบรู้จึงมักได้รับการยอมรับ และเป็นที่เชื่อถือจากผู้อื่น

การอ่านหนังสือจะให้ประโยชน์มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับ การ “อ่านเป็น” ซึ่งจะต้องฝึก การอ่านอย่างสม่ำเสมอจนเกิดความเข้าใจ ความซาบซึ้ง รู้จักวิเคราะห์ และเกิดความคิดจากการอ่านหนังสือ ซึ่งถือว่าสำคัญมาก ดังที่ **รัฐจวน อินทรกำแหง** (2518 : 36-37) กล่าวไว้ในวรรณกรรมวิจารณ์ ตอนที่ 2 ว่า “...การอ่านหนังสือที่จะได้รับ “ค่า” ของหนังสือจริง ๆ นั้น ต้องอ่านให้ได้ “ความคิด” ที่แฝงอยู่เบื้องหลังตัวหนังสือ นั้น มิฉะนั้นแล้ว การอ่านนั้นก็หาความหมายอันใดไม่ และก็เป็นที่น่าเสียดายเวลาอันมีค่าที่จะเสียไปในการอ่านนั้น...”

การอ่านที่จะให้ผู้เรียนเกิด “ความคิด” จากหนังสือที่อ่านก็โดยการที่ครูหรือผู้ปกครองช่วยชี้แนะ หรือช่วยเลือกหนังสืออ่านให้เหมาะสมกับวัย เช่น เนื้อเรื่องเป็นเรื่องราวที่อยู่ในความสนใจของเด็กตัววัยของเขา สำนวนภาษาที่เด็กในวัยนั้น ๆ จะเข้าใจได้ ตัวละครเป็นบุคคลที่อยู่ในวัยเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน ถ้าเป็นเช่นนั้น เด็กจะเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ยิ่งอ่าน ยิ่งสนุก **เปลื้อง ณ นคร** (2538 : 16) ได้ยกคำของ

จางจื้อ นักปราชญ์โบราณผู้มีชื่อเสียงของจีน มากล่าวไว้ใน “ศิลปะแห่งการอ่าน” ว่า “ถ้าในโลกนี้ไม่มีหนังสือก็แล้วไปเถิด แต่เมื่อหนังสือมีอยู่ในโลก เราก็คงจะอ่าน”

2. การอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

2.1 PISA คืออะไร

PISA คือ โครงการประเมินผลการศึกษาของนักเรียนนานาชาติ (Programme for International Student Assessment) เป็นโครงการประเมินผลการศึกษาของประเทศสมาชิกองค์การเพื่อความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ หรือ องค์การ OECD (Organisation for Economic Co-operation and Development) มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจว่าระบบการศึกษาของประเทศได้เตรียมเยาวชนของชาติให้พร้อมที่จะใช้ชีวิต และมีส่วนร่วมด้านสังคมในอนาคตเพียงพอหรือไม่ PISA เน้นการประเมินสมรรถนะของนักเรียนวัย 15 ปี ที่จะใช้ความรู้ และทักษะเพื่อเผชิญกับโลกในชีวิตจริง มากกว่าการเรียนรู้ตามหลักสูตรในโรงเรียน เพราะเป็นวัยที่จบการศึกษาภาคบังคับแล้ว อาจจะเข้าศึกษาต่อ หรือออกไปประกอบอาชีพ

PISA วัด การรู้เรื่อง (Literacy) จุดมุ่งหมายหลักของ PISA คือ การมองไปถึงอนาคต PISA จึงเน้นการประเมินสมรรถนะของนักเรียน ที่จะใช้ความรู้และทักษะเพื่อเผชิญกับโลกในชีวิตจริง มากกว่าความรู้ที่ได้เรียนตามหลักสูตรในโรงเรียนปัจจุบัน OECD/PISA เรียกสมรรถนะนั้นว่า Literacy หรือ “การรู้เรื่อง” PISA ได้ศึกษางานวิจัยพบว่าการรู้เรื่อง (Literacy) คือ ความรู้ และทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ตลอดชีวิต สำหรับการมีชีวิตสังคมยุคใหม่ และเป็นตัวชี้วัดศักยภาพการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ดังนั้น PISA จึงเป็นการประเมินเพื่ออนาคต ตัวชี้วัดอนาคตที่สำคัญ มี 3 ด้านเท่านั้น ได้แก่

1. การรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy)
2. การรู้เรื่องคณิตศาสตร์ (Mathematical Literacy)
3. การรู้เรื่องวิทยาศาสตร์ (Scientific Literacy)

2.2 PISA นิยามการอ่านอย่างไร

PISA 2009 ได้นิยาม การรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy) ไว้ดังนี้

“การรู้เรื่องการอ่าน เป็นความเข้าใจ (understanding) การใช้ (using) การสะท้อน (reflecting) และความรักและผูกพัน กับการอ่าน (engaging) ในถ้อยความ ที่เป็นข้อเขียน (written) ให้บรรลุเป้าหมายของแต่ละคน เพื่อพัฒนาความรู้ และศักยภาพของตน รวมทั้งการพัฒนาเพื่อมีส่วนร่วมในกระบวนการของสังคม

2.3 PISA มองการอ่านอย่างไร

PISA มีมุมมองว่า ต้นทุนกำลังคน เป็นกลจักรสำคัญที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญเติบโตในอนาคตได้ รวมทั้งต้นทุนกำลังคน และระดับการรู้เรื่องเฉลี่ยของประชาชนจะเกิดขึ้นได้ สิ่งหนึ่งก็คือ การรู้เรื่อง การอ่าน (reading literacy) ดังนั้นการประเมินทักษะด้านการอ่านจึงมุ่งเน้น “การอ่านเพื่อการเรียนรู้” มากกว่า “การเรียนรู้เพื่อการอ่าน” PISA ใช้คำว่า “การรู้เรื่องการอ่าน” แทน คำว่า “การอ่าน”

3. แบบฝึกทักษะ

3.1 ความหมายของแบบฝึก

แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ช่วยอำนวยความสะดวกแก่ผู้สอน สามารถทำให้เด็กเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่ครูสอน นักการศึกษาได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้หลายประการด้วยกัน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2537 : 490) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกปฏิบัติไว้ว่า หมายถึง คู่มือนักเรียน ที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนจากชุดการสอน เป็นส่วนหนึ่งที่นักเรียนบันทึกสาระสำคัญและทำแบบฝึกหัดด้วย มีลักษณะคล้ายกับ แบบฝึกหัดแต่ครอบคลุมกิจกรรมที่ผู้เรียนพึงกระทำมากกว่าแบบฝึกหัด อาจจะกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วย เรียกว่า Workbook โดยเย็บรวมเรียงตามลำดับตั้งแต่หน่วยที่ 1 ขึ้นไป แบบฝึกปฏิบัติเป็นสมบัติส่วนตัวของผู้เรียน แต่ต้องเก็บไว้ที่ชุดการสอนเป็นตัวอย่าง 1 ชุดเสมอ

ขจีรัตน์ หงษ์ประสงค์ (2534, หน้า 14) กล่าวว่า แบบฝึกและแบบฝึกหัด เป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ครูใช้ฝึกทักษะหลังจากที่นักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากแบบเรียนแล้ว

พรสวรรค์ คำบุญ (2534, หน้า 17) กล่าวว่า แบบฝึกสร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะให้แก่ นักเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกที่มีกิจกรรมให้นักเรียนกระทำ เช่น การตั้งโจทย์ให้นักเรียนตอบ หรือการยกข้อความมาเป็นแบบฝึกหลังจากที่เรียนไปแล้ว โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน

จากคำกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะหรือแบบฝึกหัด คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่นำมาใช้ในการฝึกทักษะให้กับผู้เรียน หลังจากที่ยังเรียนจบบทเรียนหรือเนื้อหาในช่วงหนึ่ง ๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ความชำนาญในเนื้อหานั้น ๆ

3.2 ความสำคัญของแบบฝึก

ในการเรียนการสอนภาษาไทย แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การสอนอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนโดยตรงที่จะต้องสร้างแบบฝึกให้เหมาะสมกับเรื่องที่สอน เพื่อให้เกิดทักษะและเข้าใจมากขึ้น ครูจึงต้องคำนึงถึงวิธีสอน การเตรียมบทเรียนและการเลือกแบบฝึกหัดประกอบนอกเหนือแบบเรียน เพื่อให้การสอนประสบผลดียิ่งขึ้น เนื่องจากแบบฝึกทักษะมีความสำคัญดังที่กล่าวมาแล้วจึงจำเป็นอย่างหนึ่งที่ครูผู้สอนจะต้องศึกษาหาความรู้ในการสร้างแบบฝึกหัดที่จะฝึกทักษะให้แก่ นักเรียน ครูจะต้องเลือกเฟ้น หรือสร้างแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับการเรียนมากที่สุด แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่สร้างขึ้นเพื่อฝึกทักษะหลังจากการเรียน เนื้อหาไปแล้ว แบบฝึกจึงเป็นสิ่งที่ช่วยการสอนของครูให้ประสบความสำเร็จ นักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของแบบฝึกไว้ดังนี้

กรณิการ์ศุภกร เวทย์ศิริ (2533, หน้า 53-54) กล่าวว่า แบบฝึก คือ เครื่องมือที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แบบฝึกสามารถฝึกทักษะทางภาษาได้ทุก ๆ ด้าน นอกจากนี้แบบฝึกยังช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาได้อย่างกว้างขวาง

ประยงค์ งามจิตร (2533, หน้า 41) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนมีความชำนาญ แม่นยำในบทเรียนนั้น ๆ และก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

อ้อมน้อย เจริญธรรม (2534, หน้า 54) กล่าวว่า แบบฝึกสามารถนำทักษะทางภาษามาใช้ได้ทุก ๆ ด้าน ถ้านักเรียนมีโอกาสได้ฝึกหัดจนเกิดความเข้าใจจริง ๆ แบบฝึกจะช่วยในการสอนของครู และการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จ

อนงค์ วิชาลัย (2536, หน้า 27) กล่าวว่า แบบฝึกมีความสำคัญ คือ เป็นวิธีสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง การให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น เพราะนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้น

จากคำนิยามของนักการศึกษาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ความสำคัญของแบบฝึก คือ ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะ เกิดความชำนาญ เมื่อผู้เรียนมีการฝึกมาก ๆ จะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจดียิ่งขึ้น และแบบฝึกยังช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

3.3 ประโยชน์ของแบบฝึก

แบบฝึกมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อครูผู้สอนภาษาไทยในการที่จะทำให้นักเรียนได้ฝึกฝนในสิ่งที่ตนเรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญยิ่งขึ้น มีนักวิชาการทางการศึกษาได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ต่างกัน ดังนี้

กรรณิการ์ ศุภเวทย์ศิริ (2533, หน้า 54) กล่าวว่า การฝึกทักษะทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง เข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ การฝึกฝนจะทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น สามารถประเมินผลงานของตนเองได้ ตลอดจนได้ฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย สามารถทำเองได้ตามลำพัง

รัชณี ศรีไพวรรณ (2527 : 12) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ว่า

1. ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น
2. ให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน
3. ช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงเนื้อหาวิธีสอน และกิจกรรมใหม่แต่ละบทเรียน
4. ช่วยเด็กให้เรียนได้ดีตามความสามารถของเด็ก
5. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลงานของตนเองได้
6. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำดับมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

อดุลย์ ภูปลั้ม (2539, หน้า 24-25) กล่าวว่าประโยชน์ของแบบฝึกมีดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
2. ช่วยให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหาของบทเรียน และคำศัพท์ต่าง ๆ ได้คงทน
3. ทำให้เกิดความสนุกสนาน
4. ทำให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเอง
5. สามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเองได้
6. ทำให้ครูผู้สอนทราบความบกพร่องของนักเรียน
7. ทำให้ประหยัดเวลา
8. ทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากท่านผู้รู้ได้กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกมีความจำเป็นต่อการเรียนภาษาไทยมาก เพราะแบบฝึกจะช่วยให้นักเรียนสามารถจดจำเนื้อหาในบทเรียนได้ และแบบฝึกยังสามารถนำกลับมาทบทวนเนื้อหาเดิมที่เรียนไปแล้วได้

4. งานวิจัยภายในประเทศ

นิรัตติยากร กอแก้ว ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การพัฒนาชุดฝึกเสริมทักษะการรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy) ตามแนวทางการประเมินของ PISA กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดฝึกเสริมทักษะการรู้เรื่องการอ่าน ตามแนวทางการประเมินของ PISA กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.89/80.56 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 75/75

2. ประสิทธิภาพของชุดฝึกเสริมทักษะการรู้เรื่องการอ่าน ที่พัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.626 คิดเป็นร้อยละ 62.66 ซึ่งมีประสิทธิผลตามเกณฑ์ ร้อยละ 50

3. ทักษะการรู้เรื่องการอ่านของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกเสริมทักษะการรู้เรื่องการอ่าน ที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกเสริมทักษะการรู้เรื่องการอ่านที่พัฒนาขึ้น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (= 4.66)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ เศรษฐพงษ์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการอ่านจากต้นแบบเพื่อส่งเสริมความสามารถในการรู้เรื่องการอ่านตามแนวทางการสอบแบบ PISA ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ การเปรียบเทียบความสามารถในการรู้เรื่องการอ่าน ผลจากการทดลองใช้พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการรู้เรื่องการอ่านตามแนวทางการสอบแบบ PISA ในภาพรวมสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุทธารัตน์ บุญเลิศ และธัญญา กาสรุณ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนางานทางคณิตศาสตร์ที่สอดคล้องกับการสอบการประเมินของ PISA เพื่อส่งเสริมความฉลาดรู้ด้านคณิตศาสตร์ของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการออกแบบและพัฒนางานทางคณิตศาสตร์ที่สอดคล้องกับแนวทางการประเมินของ PISA ที่ส่งเสริมความฉลาดรู้ของนักเรียน มีความเป็นไปได้และส่งผลต่อการพัฒนาทักษะของนักเรียน

2. งานทางคณิตศาสตร์ที่สอดคล้องกับการสอบการประเมินของ PISA ที่ออกแบบ ส่งผลต่อความฉลาดรู้ด้านคณิตศาสตร์ของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการทดลอง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การดำเนินการทดลอง
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนสามัคคีศึกษา จำนวน 114 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รายวิชาภาษาไทย 1 ท21101 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนสามัคคีศึกษา จำนวน 29 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบก่อนการทดลอง/ขั้นพื้นฐาน (pre - experimental research) โดยใช้แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียววัดผลก่อนและหลังเรียน (the one group pretest-posttest design)

T_1	X	T_2
-------	---	-------

โดย	T_1	คือ	การทดสอบก่อนเรียน
	X	คือ	การจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความสำคัญ
	T_2	คือ	การทดสอบหลังเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านเพื่อการเรียนรู้ตามแนว PISA จำนวน 15 คาบเรียน
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 2 ชุด
3. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ชุด

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

1.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสามัคคีศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อนำไปออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ

1.2 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีย่อประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ 1.) ส่วนนำ ได้แก่ ชื่อวิชา รายวิชา ชื่อหน่วยการเรียนรู้ จำนวน/เวลา 2.) ส่วนเนื้อหา ได้แก่ สาระสำคัญ มาตรฐาน/ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และ 3.) ส่วนท้าย ได้แก่ ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ปัญหาและอุปสรรค แนวทางการแก้ไข

1.3 ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านรู้เรื่อง

2.2 สร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบปรนัย จำนวน 30 ข้อ 4 ตัวเลือก

2.3 นำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 29 คน

การดำเนินการทดลอง

1. กำหนดประชากร และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. ทดสอบก่อนเรียน
3. จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความสำคัญ
4. ทดสอบหลังเรียนและประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึก

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการทดลองการสอนมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ดำเนินการดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ดำเนินการโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence-IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้

1.2 ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ เรื่อง การอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ดำเนินการดังนี้

1.2.1 วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence-IOC) ของแบบทดสอบ

1.2.2 วิเคราะห์ความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ

1.2.3 วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแบบปรนัย

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ด้วยสถิติ (t-test dependent)

2.2 การศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการคำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์การอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

อนึ่ง ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ที่ตรงกันดังนี้

- n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม
- $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
- S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- t แทน สถิติทดสอบที (t-test)
- p แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (sig)

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

การวัด	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ก่อนเรียน	30	30	19.10	1.99	23.73**	0.00
หลังเรียน	30	30	25.93	1.39		

** ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการรู้เรื่องการอ่านของนักเรียนก่อนเรียนด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ย 19.10 จากคะแนนเต็ม 30 หลังเรียนเพิ่มขึ้นเป็นคะแนนเฉลี่ย 25.93

และเมื่อทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบทักษะการรู้เรื่องการอ่านของนักเรียนระหว่างก่อนเรียน พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการรู้เรื่องการอ่านของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความสำคัญ

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความสำคัญวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการคำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังตารางที่ 2 โดยมีเกณฑ์แปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	ความพึงพอใจระดับดีมาก
3.51 – 4.50	หมายถึง	ความพึงพอใจระดับดี
2.51 – 3.50	หมายถึง	ความพึงพอใจระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	ความพึงพอใจระดับน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	ความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน			
1.1 บรรยากาศของการเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น	4.70	0.47	มากที่สุด
1.2 บรรยากาศการเรียนทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	4.77	0.43	มากที่สุด
1.3 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเนื้อหาและน่าสนใจ	4.70	0.47	มากที่สุด
1.4 นักเรียนชอบชุดฝึกที่ครูนำมาให้นักเรียนทำ	4.63	0.49	มากที่สุด
1.5 นักเรียนรู้ได้อย่างสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นในการเรียน	4.70	0.47	มากที่สุด
1.6 บรรยากาศของการเรียนทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และกลุ่ม	4.73	0.45	มากที่สุด
1.7 บรรยากาศของการเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมได้อย่างอิสระ	4.67	0.48	มากที่สุด
1.8 บรรยากาศของการเรียนทำให้นักเรียนเกิดความคิดที่หลากหลาย	4.67	0.48	มากที่สุด

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
2. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้			
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีการนำเข้าสู่บทเรียนและยกตัวอย่างที่น่าสนใจ	4.63	0.49	มากที่สุด
2.2 ฉันชอบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการประเมินผลทุกครั้งที่เราทำให้ทราบความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง	4.60	0.50	มากที่สุด
2.3 ครูมีการประเมินจากการปฏิบัติจริงและมีการสังเกตพฤติกรรมการทำงานทุกครั้ง	4.63	0.49	มากที่สุด
2.4 ฉันได้เรียนรู้การทำงานเป็นกลุ่มและได้ช่วยเหลือกัน	4.60	0.50	มากที่สุด
2.5 การจัดการเรียนรู้ทำให้ฉันเข้าใจเนื้อหาได้	4.60	0.50	มากที่สุด
2.6 กิจกรรมการเรียนรู้มีสื่อประกอบการเรียนการสอนที่หลากหลายทำให้จำเนื้อหาได้นาน	4.70	0.47	มากที่สุด
2.7 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ฉันได้ความรู้และเข้าใจมากขึ้น	4.57	0.50	มากที่สุด
3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ			
3.1 ฉันได้รับความรู้จากการเรียนด้วยชุดฝึกนี้	4.57	0.50	มากที่สุด
3.2 ฉันมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย	4.60	0.50	มากที่สุด
3.3 ฉันสามารถนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้	4.70	0.47	มากที่สุด
3.4 การจัดการเรียนรู้ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย	4.70	0.48	มากที่สุด
3.5 การจัดการเรียนรู้ช่วยให้ฉันสร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเองได้	4.63	0.49	มากที่สุด
3.6 การจัดการเรียนรู้ทำให้จำเนื้อหาได้นาน	4.63	0.49	มากที่สุด
3.7 การจัดการเรียนรู้ทำให้ฉันนำวิธีการเรียนรู้ไปใช้ในวิชาอื่น ๆ	4.60	0.50	มากที่สุด
3.8 การจัดการเรียนรู้ทำให้ฉันพัฒนาทักษะการคิดที่สูงขึ้น	4.70	0.47	มากที่สุด

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
3.9 การจัดการเรียนรู้ช่วยให้ฉันตัดสินใจโดยใช้เหตุผล	4.63	0.49	มากที่สุด
3.10 การจัดการเรียนรู้ทำให้ฉันเข้าใจและรู้จักเพื่อนมากขึ้น	4.80	0.41	มากที่สุด
3.11 กิจกรรมการเรียนการสอนนี้ทำให้ฉันได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น	4.70	0.47	มากที่สุด
3.12 ช่วยให้ได้ฝึกทักษะการอ่านอย่างแท้จริง	4.77	0.43	มากที่สุด
3.13 เป็นชุดฝึกเสริมทักษะการอ่านที่ฉันสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.63	0.49	มากที่สุด
3.14 เป็นแนวทางหรือตัวอย่างให้ฉันได้นำไปฝึกกับชุดฝึกเสริมทักษะการอ่านตามแนวทางการประเมินของ PISA อื่น ๆ ต่อไป	4.70	0.47	มากที่สุด
3.15 เป็นชุดฝึกที่ส่งเสริมการอ่านให้ฉันในด้านคันสาระ ดีความ และวิเคราะห์	4.67	0.48	มากที่สุด
รวม	4.66	0.02	มากที่สุด

จากตาราง 2 พบว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.02

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi experimental research) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยได้ดำเนินการในการวิจัย ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์การอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนสามัคคีศึกษา จำนวน 114 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รายวิชาภาษาไทย 1 ท21101 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนสามัคคีศึกษา จำนวน 29 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย
 - 3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)
 2. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA)
4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ใช้เวลาในการทดลอง 15 คาบ คาบละ 50 นาที ทั้งนี้ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านโดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลจากข้อมูลที่ค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้ อันเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) เป็นเทคนิคการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนารูปแบบในการอ่าน และสามารถเกิดการเรียนรู้ทั้งในด้านการอ่านซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง จึงส่งผลให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ส่งผลให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น เพราะเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการอ่านของผู้เรียนได้ นอกจากนี้เทคนิคการสอนดังกล่าวยังเป็นเทคนิคการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเนื่องจากผู้เรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคดังกล่าวได้ลงมือปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนจึงส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่เน้นการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองและทำให้ผลการเรียนดีขึ้น

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) มีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการอ่านด้วยตนเองได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการอ่านที่ดีขึ้น อีกทั้งบรรยากาศในชั้นเรียนเอื้ออำนวยให้นักเรียนมีความตั้งใจ และมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้นและส่งผลให้นักเรียนเกิดทักษะกระบวนการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ตามแนวการประเมินผลนานาชาติ (PISA) ส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนนั้นเนื่องจากนักเรียนได้มีการฝึกฝนทักษะอ่านให้เกิดทักษะที่ดีขึ้นส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจและมีแนวทางในการอ่านที่ดีขึ้น และส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ครูจะนำไปใช้

1. ครูควรทำสื่อการสอนที่หลากหลาย รวมทั้งวิธีการสอนวิธีต่าง ๆ ที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละชั่วโมงเรียน ซึ่งเป็นสื่อและวิธีสอนที่สอดคล้องกับเรื่องการเรียนรู้เรื่อง เพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน รวมทั้งมีการออกแบบสื่อการสอนที่น่าสนใจเพื่อให้นักเรียนมีความตั้งใจ มีความกระตือรือร้น และสนุกสนานในการเรียนมากขึ้น
2. การเลือกสื่อหรือเนื้อหาที่นำมาให้นักเรียนอ่านควรเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีความเข้าใจในเรื่องที่ได้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบระหว่างการจัดการเรียนรู้การอ่านรู้เรื่องโดยใช้เทคนิคอื่น ๆ เช่น เทคนิค SQ3R กับ 5W1H SQ4R เป็นต้น
2. ผู้บริหารควรสนับสนุนการเผยแพร่งานวิจัยให้กับบุคลากรทั้งในโรงเรียนและโรงเรียนอื่น ๆ เพื่อเป็นการทำงานวิจัยที่ทำขึ้นไปใช้ให้เกิดคุณค่าและเป็นประโยชน์สูงสุดในการจัดการเรียนการสอน

ภาคผนวก